Kai baigiantis karui, didesnė dalis, ypatingai jaunų ansamblio narių, pasitraukė į Vakarus, vėl atsikuriantis ansamblis neturėjo taut. šokių mokytojo. Pasirinkimas buvo labai mažas, ir J. Švedas, kitos išeities neturėdamas, pakvietė J. Lingį. Toliau jis pats rašo: ''Pasijutau panašiai kaip pasakų kvailutis: man atrodė, kad aš nemoku nei skaityti, nei rašyti, o čia staiga siūlo vadovauti ansamblio šokėjams'' (psl. 285). Taip pradėjo karjerą M. Baronaitės labiausiai pagarsėjęs mokinys. Jis dirbo labai daug, ir tikrai kartais stebiuosi, kad be tinkamo pasiruošimo įstengė tiek pasiekti, nuveikti, mūsų tautai palikti tiek daug gražiai aprašytų šokių. Turbūt apsvaigęs jam suteikta garbe, vis troško daugiau, nenorėdamas nė krisleliu dalintis nei su tais, kurie jį tuo keliu pastūmėjo. Gal tai tik žmogiška jo yda. Pats prisipažįsta, kad ir su J. Švedu pradėjo nesugyventi, nes J. Švedas nesutiko įsileisti svetimybių, o J. Lingys stengėsi kuo greičiau kopti karjeros laiptais.

M. Baronaitė-Grėbliūnienė gi leidžia savo dienas toli nuo Lietuvos mažame draugų ir savo šeimos narių ratelyje. Ji mėgsta prisiminti ir kalbėti apie dienas Lietuvoje, apie savo mokinius, kiekvienam iš jų linkėdama tik gero ir džiaugdamasi jų darbo vaisiais. Kaip skirtingas yra kiekvienas žmogus, taip ir jų pažiūros bei pasiekimai nėra vienodi. Kaip kadaise M. Baronaitė mums, taip dabar mes už save jaunesniems stengiamės įkvėpti tą lietuviškumo, tautos meno meilę. Vieniems pavyksta geriau, kitiems blogiau. O M. Baronaitė sako: ''Prastas tas mokytojas, kurio jo mokiniai nepralenkia. Aš džiaugiuos ir esu laiminga, kad mano mokiniai tęsia mano pradėtą darbą, o darbštesnieji ir gabesnieji mane pralenkia. Gyvenimas turi eiti į priekį''.

Laikas užmaršties dulkėmis užkloja daug ką. Ir istorijoje palieka tie, kurie drįsta ir moka daug kalbėti arba turi stiprų užnugarį. Kol dar gyvųjų tarpe yra liudininkų, kurie patys kartu dalyvavo lietuvių liaudies tautinio meno atgimime, būtų gera, kad kas nors parašytų išsamią studiją apie tą laikotarpį ir svarbiausius šio sąjudžio dalyvius: M. Baronaitė-Grėbliūnienę, J. Švedą, Alf. Mikulskį, A. ir A. Tamošaičius, Gasparą Veličką. Kai kurių jau nėra gyvųjų tarpe, bet jie ir dar keletas kitų padėjo pagrindus lietuviškam tautiniam menui, kuriuo mes dabar taip džiaugiamės ir didžiuojamės. Jie yra nusipelnę visos mūsų tautos pagarbos.

A. TAMOŠAITIENĖ JAUNAMARTĖS

ADA KARVELYTĖ

RYTOJAUS DIENA

Rytojaus diena
Yra labai svarbi —
Svarbi, nes ji
Nežinoma
Ir paslaptinga.
Rytojaus dienos
Negaliu pramatyti,
Nei atspėti —
Dėkoju Viešpačiui
Už šios dienos džiaugsmą
Ir skubu paguosti
Nors vieną
Raudančią sielą.

ATLEIDIMO ŽODIS

Viešpatie,
Tu įsakei
Mylėti Tavo priešus
Ir jiems atleisti —
Tu žinai,
Kaip sunku yra
Tai padaryti —
Tėve, prašau Tavęs,
Dar šią sekundę
Įdėk į mano lūpas
Šventą atleidimo žodį.

ATVIRA ŠIRDIS

Kai numirsiu,
Nedainuokite man
Liūdnų dainų
Ir nesodinkite
Baltų lelijų
Ant mano kapo.
Tegul ten želia
Tik žolė žalia,
Su lietumi
Ir kvepiančiais
Rasos lašais —
Jei norėsite,
Atminkite mane,
Jei norėsite,
Užmiršite.

DRAUGYSTĖS DŽIAUGSMAS

Didžiausias
Iš visų džiaugsmų,
Kurį pasaulis
Gali duoti —
Yra draugystės džiaugsmas.
Draugystė — tai saulė
Ji sušildo širdį
Ir padaro gyvenimą
Pilną šviesos —
Kai dangus apsiniaukia
Ir tamsūs debesys
Grūmoja virš galvos,
Draugystė yra ta
Gražiaspalvė vaivorykštė,
Kuri nuveja
Grasinančią audrą
Toli už kalnų . . .